

Migrationspolitiskt program för Medborgerlig Samling

Antaget av partistämman 2017
Reviderat av partistämman 2018
Reviderat av partistämman 2021
Reviderat av partistämman 2023

Inledning

Huvudprincipen bakom Medborgerlig Samlings syn på svensk migrationspolitik är att ansvaret ligger på individen att klara av sin anpassning och försörjning i Sverige. Som mottagarland ska vi kunna förvänta oss att varje invandrare gynnar vårt gemensamma samhälle och den vår befolknings intressen. Migration ska i utgångsläget inte påföra staten kostnader och det är en viktig uppgift att säkerställa att så ej sker. Migration ska inte vara skattefinansierad eller bidragsdriven, med för landet skadliga pullfaktorer. Sverige ska internationellt heller inte lansera vårt land med generösa förmåner för immigranter, när detta inte gäller välbehövd, dokumenterat kompetent arbetskraft matchad mot arbetsgivare och marknad.

Flyktinghjälp i världen bör å sin sida så effektivt som möjligt nå de många behövande i krissituationer och inte ha fokus på ett fåtal mindre utsatta, som har råd att betala dyra och farliga resor till människosmugglare, vilket till betydligt högre kostnader överbelastar mottagningssystemen i Europa.

Rörligheten för varor, tjänster och individer ökar allt mer över hela jordklotet. Statens primära skyldigheter gentemot den egna befolkningen gör reglering av all migration nödvändig. Eftersom skilda samhällssystem erbjuder olika levnadsstandard och utvecklingsmöjligheter kommer de också att ha en varierande attraktionskraft på människor från andra länder. Detta skapar en obalans i migrationsutbytet mellan folk och nationer.

Vid krigs- och katastrofsituationer måste det internationella samfundet bistå med akuthjälp till behövande och vid långvariga kriser med eventuell vidarebosättning via kvotsystem, utifrån vissa uppställda minimikriterier för chans till realistisk integration och försörjning, liksom förståelse för det sekulära demokratiska samhället i Väst.

Asylrätten ska primärt gälla i första säkra område och är inte ämnad att användas för bosättning i valfritt land eller för ekonomiskt betingad migration, studier eller annat. Flyktingkonventionen återförs till att gälla som fram till 1967 enbart i Europa, med motsvarande ordningar för andra regioner i världen. Afrikanska unionen undertecknade till exempel 1969 Flyktingkonventionen, vilken då på liknande sätt bör gälla på denna kontinent och medborgare i afrikanska stater inte primärt kan söka asyl i Europa. På detta sätt stoppas effektivt ekonomisk migration och de omfattande problemen med att få migranter med avslag på ansökan om uppehållstillstånd att frivilligt återvända, med växande skuggsamhälle som följd.

Världens alla problem kan inte lösas i Sverige eller ens Europa, utan måste åtgärdas på plats ute i världen. Där kan Sverige och EU självfallet bidra, men ansvaret ligger alltid huvudsakligen på de befolkningar och stater där problemen finns. Kontraproduktiv politik får människor i olika krisregioner att ge upp och känna att allt hopp för framtiden är ute och att ett drägligt liv endast finns i väst, i stället för att ge människor framtidstro

nog att vilja kämpa, bygga upp och utveckla sitt eget land – så att resurser kommer alla och inte bara ett fåtal till del.

Medborgerlig Samling förespråkar en politik för att stödja en demokratisk utveckling mot fredliga, stabila, marknadsliberala och sekulära rättsstater, fria från korruption. Fokus måste flyttas från föreställningen att ett maximalt antal migranter till Europa eller Väst bäst skulle lösa dessa problem, till förmån för en mer human och långsiktigt hållbar politik så att gemensamma medel används för att nå så många människor som möjligt och förbättra livet för allt fler. Merparten av mänskligheten kommer aldrig att kunna hjälpas genom migration utan för detta måste utveckling i ursprungsländerna till.

Under världskrigen flydde inte Europas befolkning i större antal till andra kontinenter, utan så gott som alla var hänvisade till att göra en insats i sitt eget land, med alla risker och vedermödor. Viss militär och ekonomisk hjälp kom utifrån, men den investerades på plats och inte på unga män som flytt sin kontinent och familj. I detta avseende måste det tänkande som präglat flykting- och asylpolitiken förändras i en mer etiskt reflekterande och konstruktiv riktning, för framtiden, för den globala rättvisan och för mänskligheten i stort.

Bakgrund

Dagens migrationspolitik i Sverige

Sverige har efter flera decenniers omfattande invandring ställts inför långvariga och förvärrade strukturella svårigheter. Huvudskälet är att vi underlåtit att analysera effekterna av ett generöst asylmottagande från icke-västliga regioner med ofta annorlunda kultur, utbildningsnivå och värderingar. Den nödvändiga förändringen och anpassningen för att klara sig i det nya samhälle man ska leva i kan under dessa förutsättningar ta mer än en generation i anspråk. När invandring inte utgår från arbetskraftsbehov och kapaciteten i befintliga samhällsinstitutioner riskerar problemen att växa ytterligare och bli allt svårare att lösa ens på sikt. Bostäder, skolor, hälsovård och rättsväsende måste vara dimensionerade för den beräknade befolkningsökningen, kompetent personal ska hinna utbildas med mera. En tillfredsställande grad av integration måste även vara uppfylld för ett lyckat utfall av migrationen. För en alltför stor del av den invandrade befolkningen har resultatet i stället blivit ett allvarligt utanförskap.

Statens förpliktelser gentemot de egna medborgarna kan endast fullgöras om den har suveränitet över det egna landet och tillfredsställande kontroll över vilka som vistas där. Om en stat vore gränslös, skulle den inte längre kunna svara mot sina åtaganden, eftersom dessa i praktiken vore oändliga och resurserna därmed aldrig skulle vara tillräckliga. FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna bygger på individens fri- och rättigheter gentemot staten, som är den instans som kan garantera medborgarna sådana rättigheter. Vidare har var och en rätt att fritt lämna och återvända

till sitt eget hemland, men ingen kan kräva att leva och få försörjning i en främmande stat.

Asyl i Sverige för utomeuropeiska medborgare ska beviljas i mycket begränsad omfattning, företrädesvis för enstaka dissidenter och på sikt kvotflyktingar. Till dess att Sverige har fått bukt med sina integrationsproblem, särskilt vad gäller att alla invandrare måste bli tillräckligt anpassade språkligt, kulturellt och utbildningsmässigt för att klara sin egen försörjning, vore en större immigration inte ansvarigt gentemot vår inhemska befolkning, inklusive flyktingar som tidigare fått en fristad här. Ökande problem med bland annat gängkriminalitet, hedersförtryck, religiös radikaliserings, fallande skolresultat och sociala spänningar måste tas på allvar och den negativa trenden stoppas. Innan vi lyckas vända utvecklingen i en mer positiv riktning via reformer och effektiva åtgärder, måste stor försiktighet vidtas och de senaste decenniernas migrationspolitik omvärderas.

Asyl kontra migration

På många håll i världen råder krig och fattigdom, svält eller brist på grundläggande mänskliga rättigheter. Det internationella samfundet har ett ansvar för att verka för fredsskapande åtgärder, demokratisk och ekonomisk utveckling, samt nödhjälp till de människor som är på flykt undan konflikter och katastrofer. EU och Sverige har en given roll i detta.

Rätten till asyl vid personlig förföljelse eller hot mot det egna livet är viktig att bevara. Läget i världen har sedan Flyktingkonventionen tillkom efter andra världskriget emellertid förändrats så pass mycket att en modifiering eller omtolkning är påkallad. Idag har asylrätten i stor omfattning, inte minst i Europa, kommit att *de facto* utnyttjas för ekonomiska motiv och inte alls som från början var avsett för människor som tvångsdeporterats eller senare för dissidenter från diktaturstater. Till skillnad mot dessa tidigare grupper har senare tiders migration allt mer kommit att handla om människor vars identitet, verkliga bakgrund och skyddsbehov varit högst osäker. Detta har lett till en stor felprioritering i allokeringen av tillgängliga resurser via omfattande och svåra utredningsprocesser, som sökanden själv ofta inte medverkat till att underlätta.

Europas moderna välfärdsstater har inneburit att långt mer än akut fara för eget liv påverkat migrationsströmmarna. Idag vet vi att människor som är allmänt missnöjda med sin livssituation – men som saknar kvalifikationer som svarar mot kända arbetskraftsbehov eller för plats vid ett lärosäte och inte heller uppfyller kriterierna för att beviljas asyl – anslutit sig till den allmänna flyktingströmmen i hopp om en bättre framtid inom EU. Detta har asylsystemet aldrig varit ämnat för. Därför bör de ekonomiska incitamenten för att ange oriktiga asylskäl och i förekommande fall aktivt och medvetet försvåra utredningen effektivt stoppas.

Det är även uppenbart att de allra mest utsatta runt om i världen inte alls drar någon fördel av asylsystemet, utan är fast i en tillvaro som inte sällan till och med försämrats

av att rika länder prioriterat migranter som haft resurser och kraft nog att ta sig till bland annat Europa. I och med transportöransvaret, och att asylvisum till EU inte varit möjligt att söka direkt på ambassader utanför unionen, begränsas mycket starkt de reella chanserna för de allra flesta att kunna ta sig till Europa. Asylrätten förfelar därmed ofta sitt syfte och bidrar inte till att hjälpa de mest behövande. Den leder istället till godtycke, onödigt risktagande för människor och ännu mer orättvisa.

Flyktingkonventionen säger heller ingenting om att någon som får skydd i annat land ska kunna tillförsäkras gratis utbildning, fri sjukvård, försörjning eller andra förmåner från mottagande stat – så som kommit att bli praxis i Sverige. Skillnaden i standard och utsikter för en flykting i läger utanför Europa jämfört med en asylsökare i Sverige är avsevärd. Detta skapar incitament för migration som inte kan sägas vara grundade i humanitet och skyddsbehov, utan i en önskan om att erbjuda materiella värden till utsatta. Resultatet av denna etiskt oreflekterade politik blir att resurser fördelas skevt mellan behövande. När exempelvis judiska flyktingar anlände hit efter andra världskriget sattes de omedelbart in i vår industriproduktion i städer som Västerås och Södertälje. Man fick lära sig språket efter hand. Att många stod helt ensamma, utan familj och med traumatiska upplevelser bakom sig, ansågs inte utgöra något hinder för arbete eller grund för generösa bidrag. Idag kan det istället bli fråga om livslång försörjning från det allmänna i det nya landet eller många år innan man kan bidra i arbetslivet. För dem som aldrig får chans att söka asyl här utgår inga sådana bidrag. Hela asylsystemet blir i praktiken ett lotteri, där ett fåtal lyckliga gynnas.

Enstaka, välkända och identifierade dissidenter, som oppositionella författare och politiker, kan utan större svårigheter tas emot i EU-länder. Om stora grupper ID-lösa däremot anländer med tveksamma eller obefintliga asylskäl, primärt för att få del av välfärdens förmåner eller i värsta fall för att undkomma straff för kriminalitet, terrorism eller krigsbrott, anser vi att detta system måste revideras. Enbart själva asylprocessen blir mycket omfattande och kostbar när ID aktivt undanhålls av asylsökande själv genom att man kastar bort eller förstör pass och andra dokument. Det innebär också självklara säkerhetsrisker att ta emot människor med oklar identitet, då det försvårar upptäckt av kriminell bakgrund eller kopplingar till terrornätverk. Därför finns starka skäl att inte acceptera ansökningar från personer som saknar giltigt ID. För 25 år sedan hade 80% av asylsökarna pass med sig, idag saknar 4/5-delar giltig ID-handling. Av allt att döma beror detta på önskan att öka sin chans att få uppehållstillstånd, men denna strategi bör självfallet aldrig uppmuntras, utan stävjas.

Återvandring och utvisning

Sveriges vidlyftiga migrationspolitik under de senaste decennierna har som tidigare nämnts orsakat stora problem, både för den inhemska befolkningen och de som invandrat. En brottslighet av synnerligen grov karaktär har slagit rot och otryggheten breder ut sig i landet. En stor andel invandrare har på samma gång förpassats till en tillvaro i arbetslöshet och utanförskap genom att de saknar förutsättningar att slå sig fram i ett av världens mest högteknologiska länder. Allt fler stadsdelar kan läggas till

listan som räknas till "utanförskapsområden". Att migrationspolitiken måste bli mer restriktiv är uppenbart för de flesta, men det räcker inte. De som lever i kriminalitet och utanförskap bör också i mesta möjliga mån återvända till sina hemländer. Personer med uppehållstillstånd som dömts för brott med fängelse i straffskalan ska utvisas. Verkställan av dessa utvisningar måste ske skyndsamt. Men även personer med invandrabakgrund som på andra sätt lever i utanförskap bör återvända till sina hemländer i högre grad. En stor andel invandrare är till exempel långtidsarbetslösa. För många av dessa är det en personlig tragedi att gå sysslösa och leva på bidrag. Och för Sverige som land innebär det stora belastningar på välfärdssystemet. Det är en situation där alla är förlorare. För att komma till rätta med problemet ska de som saknar ambition att arbeta eller inte har en reell chans att få ett arbete uppmuntras att återvända till sina hemländer. Det kan till exempel handla om ekonomiska incitament genom höjda bidrag för återvandring.

Europeiskt system

Den Europeiska unionen har sedan millennieskiftet diskuterat behovet av en gemensam asylpolitik, vilket emellertid får anses dömt att misslyckas. De som söker sig till Europa är i liten utsträckning äkta flyktingar enligt konventionen och att fördela dessa asylsökare mellan olika medlemsstater i EU är ett mycket dyrt och ineffektivt sätt att hjälpa verkliga flyktingar och på andra sätt utsatta i världen. Det leder snarare till godtycke och mer global orättvisa i relation till vilka och hur många vi lägger de största resurserna på. De länder och befolkningar som behöver dem bäst får sällan del av avsatta medel, som istället går till enskilda individer, som har råd och möjlighet att betala människosmugglare för dyra och inte sällan farliga resor över Medelhavet. Dessa migranter kostar i EU 100–1000 gånger mer bara i mottagande än flyktingar i läger runt om i världen, trots att dessa migranter sällan ens är alternativt skyddsbehövande och därför helt i onödan belastar asylsystemet. Svårigheterna att verkställa utvisningar för dem som får avslag leder till ett växande parallell- och skuggsamhälle i Europa, varför det är ytterst angeläget att stoppa dessa från att från början få fotfäste här. När giltiga ID-handlingar saknas och korrekta uppgifter om bakgrund, nationalitet och ålder saknas eller medvetet falska sådan lämnas, så förlängs och fördyras utredningarna, med överklaganden, juridiska biträden med mera. Att personer då kan ha stannat flera år i landet innan definitivt beslut om avvisning fattas är då självförvållat och inget skäl för att ändå få bli kvar. Dessa processer bör dock om alls äga rum utanför Europa, när det inte gäller nationaliteter från den egna kontinenten.

Egentligen saknas anledning för Europa att exempelvis ta emot spontanansökningar från människor som anlant via Nordafrika, då Afrikanska Unionen redan 1969 skrev under Flyktingkonventionen, där man betonar att kontinentens problem och situationen för flyktingar är en inre angelägenhet, som man själv ska hantera i samarbete med UNHCR. Den ekonomiska migrationen och smuglingsindustrin som den göder bör aldrig uppmuntras, utan kraftfullt motarbetas av europeiska länder. Några ytterligare lagliga vägar är heller inte påkallat, men den som i förväg har skaffat sig en anställning eller till exempel stipendium för studier i EU, med egen försörjning

garanterad, bör kunna beviljas uppehållstillstånd. De länder som vill ta emot utomeuropeiska kvotflyktingar eller erbjuda en fristad till dissidenter och personer som av FN redan erkänts flyktingstatus ska kunna göra detta under legala ordnade former. Temporärt mottagande vid massflykt bör ske i anläggningar och centra i gränsområden eller andra länder, där långvarig vistelse och integration inte är målet, utan återvändande så snart möjligt.

Endast ett fåtal länder är målet för alla de migranter utan asylskäl som anländer till Europa. En fördelning till andra medlemsstater är ointressant för dem och den fria rörligheten gör sannolikheten låg för att de som hamnat i oönskat land blir kvar där. Sverige, som under lång tid tagit emot över tillfredsställande integrationsförmåga, bör i alla händelser under överskådlig tid inte ta emot varken på kvoter eller nya asylsökare, tills problemen med allvarlig segregation har kunnat hanteras tillräckligt väl.

EU bör bevaka sina gränser och vad gäller flyktingmottagande bör det gälla endast människor från den egna kontinenten, likt senare tids hjälp till ukrainare. Något självändamål för unionen att öka immigrationen finns inte, vilket inte betyder att man inte kan hjälpa till vid kriser i världen. Resurser till detta för att nå behövande personer bör då allokeras till rätt, aktivt identifierade områden och människor, där dessa befinner sig och inte genom passivt mottagande av ett stort antal asylsökare, vilka man på förhand vet saknar skyddsbehov. De som emigrerat till Europa för arbete och studier kan än mindre fördelas mellan medlemsstaterna i unionen, vilket ofta glöms bort i debatten, när det talas om solidariskt ansvar för migrationen. Olika medlemsstaters välfärdssystem gör också att pulleffekterna skiljer sig mycket åt. Sverige har där allt för länge stuckit ut för mycket och kan inte göra fler åtaganden för invandrargrupper med låg förmåga till anpassning i det svenska samhället och dess arbetsmarknad.

För att optimera att resurserna – särskilt i tider av redan stort migrationstryck – är en övergång till uteslutande utomeuropeiska centra och kvotflyktingssystem enligt internationella överenskommelser oerhört angelägen. Det är i den omedelbara närheten till den plats människor flyr från, som man lättast kan konstatera vilka de är och varför de flyr. När människor tar sig längre bort, särskilt om de är utan dokument och påstår sig vara skyddsbehövande, är det mycket svårare att säkerställa att så verkligen är fallet. Flyktingkonventionen var från början inte alls tänkt att handla om sådana situationer, utan om kända gruppers tvångsdeportationer, där det överhuvudtaget inte rådde några tvivel om identitet eller bakgrund. För enstaka dissidenter från diktaturstater är i regel heller inte identifikationen något problem, utan personen och hennes berättelse är lätt att verifiera och ofta känd på förhand.

Medborgerlig Samling vill att

Internationellt

- Begränsa asylrätten till närmast säkra område (ej valfritt land) för att förhindra omfattande missbruk av detta instrument för människosmuggling och ekonomisk

migration till Väst. Flyktingkonventionen bör återföras till vad som gällde 1951–67, då den endast omfattade Europa, men med motsvarande regler för andra regioner eller kontinenter. Afrikanska unionen undertecknade till exempel Flyktingkonventionen 1969, men den bör då för denna kontinents del gälla just där och primärt alla från länder i Afrika. Likadant för andra delar av världen.

- ID-krav för all asylgivning utanför första säkra land vid akut krissituation.
- Passivt asylmottagande ersätts med övergång till aktiv identifikation av de mest utsatta och konstaterat reella flyktingarna, för en mer rationell och rättvis resursfördelning.
- Så långt möjligt bör ansökan och beviljande av flyktingstatus ske genom FN eller dess underorganisationer direkt. Därefter kan vidarebosättning bli aktuellt vid långvarigt behov eller permanent exil, avstämt mot uppsatta kriterier eller frivilligt angivna kvoter och erbjudanden från mottagarländer.
- Fokus flyttas från migration till bistånd för alla reellt behövande globalt, oavsett om fattigdom, svält, naturkatastrofer eller krigssituationer är orsaken. De problem som finns i dysfunktionella länder och i svåra konflikthärdar kan inte lösas genom att befolkningen flyr till andra kontinenter, utan måste åtgärdas på plats för att skapa bättre förutsättningar på sikt för hela nationer och inte bara för enskilda individer. Det bör därför också riktas förväntningar på människor som står i begrepp att lämna sitt land att hellre stanna och bidra till förändring och återuppbyggnad än att fly – såvida inte direkt hot om förföljelse eller livsfara föreligger.
- Vid massflykt garanteras skyddsbehövande säkerhet i närliggande region via FN eller andra internationella organ. Vidarebosättning kan senare ske till stater som erbjuder mottagande.
- Kända dissidenter kan direkt erbjudas uppehållstillstånd och en fristad även i mer avlägsna länder.
- EU måste satsa på att bygga upp mottagningscentra vid sin yttre gräns eller utanför unionen i samarbete med angränsande länder, så att kostnaderna för icke skyddsbehövande kan reduceras genom effektiviserade utredningsprocesser och att illegal vistelse i EU-länder efter avslag förhindras, samt att resurser i högre grad kan riktas mot reella flyktingar, där dessa befinner sig.
- Fördelning av flyktingar inom EU ska ske på frivillig basis, utefter varje lands förutsättningar och suveräna bedömning. Solidarisk finansiering ska gälla för akut mottagande i gränsområden vid massflykt.
- Flyktingar i EU ska som regel endast beviljas tillfälliga uppehållstillstånd, för att de normalt ska återvända så snart skyddsbehovet upphör.

Sverige

- Medborgerlig Samling önskar i princip införa asylstopp för alternativt skyddsbehövande. Där detta inte är praktiskt möjligt att genomföra ska antalet beaktade asylansökningar, anhöriginvandrare och medgivna uppehållstillstånd begränsas till ett absolut minimum. Tillfälliga uppehållstillstånd ska vara regel. Upphållstillstånd vid arbetskraftsinvandring ligger utanför denna kvot.
- För framtiden bör vi lägga om migrationspolitiken till arbetskraftsinvandring och kvotflyktingar via UNHCR – där identitet och asylskäl säkrats. Urval ska ske efter vissa kriterier som könsmässig balans och med krav på förmåga till anpassning till svensk kultur, samhälle och arbetsliv. Sverige ska även fortsättningsvis ta emot enstaka dissidenter som behöver en fristad (förutsatt att dessa inte bedriver anti-demokratisk verksamhet eller sprider hatisk propaganda).
- ID-krav för asylansökan, på grund av allt ifrån kostnader och tidsåtgång för mer komplicerade utredningar och risken för att krigsförbrytare, terrorister och kriminella slinker genom nätet till svårigheter att avvisa personer utan dokumenterat medborgarskap till sitt hemland.
- Asylsökare som passerat andra säkra länder avvisas omgående, utan vidare process.
- Så kallade sur place-skäl (exempelvis att någon blivit aktivt oppositionell först under sin tid i Sverige) respektive senare tillagda uppgifter som inte redovisats i samband med ansökan ska som regel inte beaktas.
- Status som vuxen ska vara praxis för alla påstått minderåriga asylsökande utan giltiga ID-handlingar såvida de inte uppenbarligen ser yngre ut än 15 år. Medicinsk åldersbestämning ska bekostas av staten
- Indraget uppehållstillstånd till personer som reser till områden kontrollerade av terrororganisationer.
- Omhändertagande i förvar av asylsökande vid avslag, för att säkerställa att ingen avviker och går under jorden eller begår våldsdåd. Intensifiera insatserna för att illegala invandrare inte kan fortsätta att vistas i landet.
- Rapporteringsskyldighet för myndigheter angående avvisade asylsökande och illegala migranter, så att deras vistelse i landet kan avslutas effektivare.
- Harmonisering med övriga nordiska länder och EU-stater.

Asylprocessen

- Juridiska biträden bekostas ej av staten vid initial asylansökan, eftersom det inte gäller en brottsanklagelse där det föreligger behov/rätt till försvar.
- Möjligheterna till överklagande av asylrelaterade beslut ska begränsas. Migrationsdomstolarna och Migrationsöverdomstolen ska slås ihop till en

Migrationsdomstol med prövningstillstånd, om prövningstillstånd inte beviljas vinner Migrationsverkets beslut laga kraft direkt.

- Asylprocess gällande individ ska avklaras på maximalt sex månader.
- Asylsökande ska under asylprocessen kunna åläggas att dels sköta hushållsarbete där man bor, dels kunna jobba med andra uppgifter som motprestation till den försörjning man erhåller.
- Biometrisk ID-registrering av asylsökande och anhöriginvandrare ska införas. Om sådan registrering inte tidigare gjorts ska den göras vid eventuellt avvisningsbeslut. Likaledes bör biometrisk passkontroll introduceras på flygplatser och vid andra gränskontroller.
- Personer som inte medverkar till fastställande av ålder ska alltid behandlas som myndiga.
- Strävan vad gäller så kallade ensamkommande barn ska vara att de ska återbördas till sina föräldrar eller andra anhöriga. Som regel ska de endast få tillfälligt uppehållstillstånd.
- Anhöriginvandring ska endast vara möjlig för maka/make och barn, inte för vidare släkt och endast till konventionsflykting som fått permanent uppehållstillstånd.
- Vid anhöriginvandring ska strikt krav på egen försörjning (ej bidragsrelaterad) hos den härvarande ställas.
- Strama åt lagstiftningen så att uppehållstillstånd i högre grad än idag återkallas då falska uppgifter, hot eller muta förekommit under handläggningen av ärendet.
- Avskaffa lagstiftning och andra regler som tvingar kommuner att ta emot nyanlända.
- Då asylsystemet regleras av staten ska staten ta ett större ekonomiskt ansvar än idag för personer med asylbakgrund som inte försörjer sig själva.

Myndighetskontroll

Myndigheter svarar för centrala funktioner i asylsystemet, och det är väsentligt att denna hantering sköts effektivt och korrekt. När det gäller det primärt ansvariga Migrationsverket finns många frågetecken runt hur tillämpningen har gått till, bland annat när det gäller åldersbedömningar och eventuell korruption vid beslut om uppehållstillstånd för vissa grupper. Det har under lång tid framkommit information om missförhållanden hos Migrationsverket vad gäller utredningarnas kvalitet och förfaranden i strid med de rättsprinciper som lagstiftaren har förutsatt. Med anledning av detta föreslår Medborgerlig Samling följande åtgärder:

- Inled en omfattande granskning av Migrationsverkets handläggningsrutiner och hur dessa tillämpats. Identifierade felaktiga handläggningsåtgärder ska

beträffande ansvariga inom verket prövas i enlighet med lagens bestämmelser om disciplinansvar och i allvarligare fall även enligt bestämmelser om tjänstefel. Till detta ska brister i styrningen av verket identifieras och i möjligaste mån ansvar utkrävas av regering och riksdag. Till sist ska inom Migrationsverket, regering och riksdag verkningsfulla förbättringsåtgärder formuleras och vidtas.

- Inled en omfattande granskning av ärenden där uppehållstillstånd beviljats utifrån uppgifter som vid gott handlägningsförfarande borde misstänkts vara falska. Detta inkluderar korruption, entrism, politisk aktivism och nepotism.
- Den som anställs för att fatta beslut i frågan om svenska medborgarskap ska själv vara svensk medborgare och vara säkerhetsprövad.
- Beslut om medborgarskap skall fattas av minst två personer i förening.

Illegalt vistande

En välordnad stat behöver ha god kontroll över vilka människor som uppehåller sig på dess territorium. Detta gäller speciellt för människor som inte är fast boende i landet och som på olika sätt påverkar samhället negativt, såsom illegala invandrare och människor som missbrukar EU:s fria rörlighet. Vi benämner dessa som illegalt vistande. Antalet illegalt vistande i Sverige är stort och ökande. Med detta har omfattande problem följt. Kraftfulla åtgärder krävs för att kraftigt minska antalet och därmed få situationen under kontroll.

Medborgerlig Samling föreslår därför följande:

- Riv upp all lagstiftning som specifikt ger illegalt vistande stöd av det offentliga.
- Förnyad asylansökan efter avslag ska beaktas endast om man bevisligen samverkat enligt det tidigare av-/utvisningsbeslutet och övriga villkor är uppfyllda.
- Kriminalisera hjälp till illegalt vistande när syftet är att uthålligt öka deras möjligheter att stanna i Sverige – även då hjälpen sker utan vinstsyfte.
- Utöka kraftigt det offentliga förmåga att identifiera och lokalisera illegalt vistande.
- Utöka kraftigt Sveriges kapacitet och användning av förvar av personer som dömts till utvisning.
- Revidera lagstiftningen för att möjliggöra förvar under avsevärt längre tid än idag. Detta för att inte på grund av verkställighetshinder tvingas släppa ut illegala invandrare fritt i samhället.
- Antalet verkställda utvisningar behöver markant ökas. Detta kan åstadkommas genom bättre samordnade utvisningar samt genom att öka villigheten till samarbete från mottagarländernas sida. Det senare kan uppnås genom ökade incitament och sanktioner samt genom ökat samarbete mellan avsändarländer och Sverige/EU eller inom EU.

- För att kunna ha kontroll över vilka som varaktigt vistas i Sverige ska möjligheten till egen bosättning innan man fått uppehållstillstånd, den s.k. EBO-lagstiftningen, avskaffas.

Missbruk av EUs fria rörlighet

Den fria rörligheten inom EU tillkom i syfte att främst underlätta studier och arbete i olika länder, under förutsättning att medborgaren själv tar ansvar för sin egen försörjning. Medlemsstaterna kan ställa krav på att man officiellt registrerar sig om man önskar vistas längre än tre månader och då uppvisar giltig sjukförsäkring, fast adress och tillräckliga medel för uppehälle.

I Sverige har uppföljning av sådana krav i stort sett uteblivit och i stället har försörjningsstöd, skolgång och andra förmåner kunnat beviljas medborgare från andra EU-länder utan att de grundläggande kraven uppfyllts. Detta har bland annat skapat problem med sanitära olägenheter på olagliga boplatser, påtvingade kostnader för markägare och ökade utgifter för renhållning i kommuner för människor som inte ens borde ha rätt att vistas i landet. Omfattande tiggeri bland denna grupp migranter har också lett till olägenheter för affärsidkare och bidrar inte alls till den ömsesidiga utveckling av ekonomi, kultur och forskning som den fria rörligheten är avsedd att underlätta.

Tiggeri har visat sig inte sällan fungera som täckmantel och kanal för att tvätta pengar från prostitution, svartarbete, annat utnyttjande och kriminell verksamhet. Det medverkar även i hög grad till att bevara de strukturer och destruktiva mönster som måste brytas inom gruppen och i hemländerna, för att åstadkomma en nödvändig förändring mot förbättrade levnadsvillkor. Vi föreslår därför dels att kriterierna för 3-månadersregeln upprätthålls och att systematiskt, återkommande tiggeri förbjuds. Om ett generellt sådant förbud inte införs bör det av de angivna skälen åtminstone gälla för utländska medborgare som inte är registrerade i landet.

Inom ramen för EU ska program för medlemsstater, vars medborgare lider av denna utsatthet och problematik, prioriteras. Att i Sverige initiera långtgående åtgärder för den aktuella gruppen s.k. EU-migranter vore kontraproduktivt då vårt land i så fall på ett orimligt sätt skulle överta andra staters ansvar för sina egna medborgare och därtill riskera att ännu fler söker sig hit och minskar de nödvändiga incitamenten för att förhållandena i hemlandet ska bli bättre.

I ett högskatte- och välfärdssamhälle betalar människor dyrt för att ingen ska behöva leva av andras allmosor eller vara utlämnad till privat välgörenhet för sin permanenta försörjning. I stället hänvisas medborgare med försörjningsproblem till myndigheter, som prövar rätten till stöd i god ordning. Detta utgör den rättssäkra, humanitära och socialt ansvariga ordning som Sverige har valt. Tiggeri är därför något som inte bör accepteras och tiggeri har ingen potential att vara en konstruktiv lösning för utsatta

personer. Utländska medborgare bör inte ha rätt att vistas i EU-länder med avsikt att försörja sig på tiggeri. Pressen och ansvaret ska läggas på vederbörandes hemland att svara för den hjälp som kan behövas.

Ingen bör heller kunna undandra sig de förväntningar, motprestationer eller kontroller som samhället kan tänkas ställa på den som mottar stöd eller skydd från det allmänna.

De villkor som ställs främjar en framtida konstruktiv utveckling för individen och samhället. Rättigheter och skyldigheter för medborgare hänger samman. Utan krav och uppföljning är chansen liten att åstadkomma den önskade förändringen till det bättre. Missbruk av EU:s fria rörlighet har lett till mycket omfattande problem med tiggeri, misär och illegala bosättningar. Politisk vilja, mandat och beslutsamhet krävs för att åtgärda problemen effektivt. Medborgerlig Samling förespråkar därför att:

- Systematiskt tiggeri förbjuds alternativt försvåras. Utländska medborgare som ägnar sig åt systematiskt tiggeri skall dessutom avvisas från landet.
- Det offentliga förmåga att effektivt bekämpa illegala bosättningar markant ska ökas.
- Det offentliga förmåga att tillämpa utlänningslagens maxtid enligt EU-bestämmelser på 90 dagar ska ökas.

Ovanstående kan ske genom bättre anpassad lagstiftning samt genom ökad operativ förmåga att säkerställa att existerande lagstiftning efterlevs.

Arbetskraftsinvandring

Efterfrågad expertkompetens och annan kvalificerad arbetskraft, som matchar reella behov på svenska arbetsmarknad, bör i regel välkomnas under förutsättning att lönenivån med god marginal säkerställer egen försörjning inklusive eventuella familjemedlemmar och att ingen risk för belastning av välfärdssystemet eller avhopp för asylansökan föreligger.

Medborgerlig Samling ska arbeta för att ändra reglerna så det är arbetsgivaren som har den anställde, som straffas om försäkringar eller annan formalia, som den anställde inte haft möjlighet att påverka, inte överensstämmer med gällande föreskrifter.

Bagatellartade sådana avvikelser ska inte behöva leda till utvisning, men framstår arbetsgivaren som oseriös eller om anställningsvillkoren uppenbart avviker från uppställda krav för försörjning med mera, ska detta i normalfallet ändå leda till att uppehållstillstånd dras in.

Grunderna för hur lönekravet beräknas för arbetskraftsinvandraren ska ändras så att det är den genomsnittliga inkomsten under 12 månader som ej får understiga det gällande beloppet.